

Magyarországi Ókatolikus Egyház

Járványtól a megtérésig Nagyböjti gondolatok

„Egy embernek volt egy fügefafa a szőlőjében. Kiment, gyümölcsöt keresett rajta, de nem talált. Ezért így szólt az intézőjéhez: ‘Íme, három esztendeje, hogy ide járok, gyümölcsöt keresek ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki, miért foglalja hiába a földet?’ De az így felelt neki: ‘Uram! Hagyd meg még ebben az évben, amíg körülásom és megrágyázom, hátha gyümölcsöt hoz jövőre; ha pedig nem, akkor vágd ki.’”

(Lk 13,6b-9)

Krisztusban szeretett Testvérek!

Ez a példabeszéd megtérésre hívogatja, sürgeti Izrael népét. A fügefafa maga Izrael, a gyümölcsstermés pedig az istenes élet. A példázat szerint a gazda (Isten) nem talál termést (hitet) a fügefán (népén), ezért ki akarja vágni, azaz meg akarja büntetni népét. Intézője, vagyis Jézus Krisztus, a mi közbenjárónk (Zsid 8,6) arra kéri őt, adjon még további esélyt, hátha megváltoznak a dolgok, hátha gyümölcsöt terem a fa, megtérést és hitet terem az Úr népe. A beszélgetés emlékeztet Isten és Ábrahám beszélgetésére, amikor Ábrahám a szodomai és gomorrai lakosság életére alkudozott az Úrral: „Hát elpusztítod az igazat a gonosszal együtt?„ (Ter 18,23)

Felületes olvasásra az ember azt gondolhatja: – Közel van az ítélet napja, közel van Isten haragja, meg kell térni és most már el kell hagyni a bűnöket, mert különben baj lesz! – Ám ez az okoskodás nem célravezető.

Most valóban olyan körülöttünk a világ, mintha megfújták volna a végítélet harsonáit (Jel 8,6), a koronavírus-járvány miatt jogi korlátozások, karantén köszöntött ránk, fenekestől fordult fel a mindennapi életünk. A tömegközlekedési eszközökön az embereknek nincs is más témájuk, mint hogy vajon elkapták-e már a vírust? Az idősök falva ajtóit bezárultak és még a szentmisét sem tarthatjuk meg, amikor pedig igazán nagy szükség lenne a lelkiségre, a lelki jelenlétre és segítségre. Bizonytalanság, félelem, aggodalom, szorongás és kétségbeesettség jellemzi most hazánkat, de az egész emberiséget is.

Szeretett Testvérek, ne feledkezzünk meg arról, hogy Nagyböjttel derekán járunk. Isten most komolyan és valóban próbára tesz minket, közösségesen és személyesen is. Mit tehet a keresztény ember, mit kell tennie, amikor elevenébe hasít, hogy ő maga a fügefafa, s mintha a kétezere éves bibliai történet megelevenedne 2020-ban?

Az első és legfontosabb, hogy tudatosítsuk magunkban azt, hogy próbatételnek vagyunk alávetve, hogy ez a Nagyböjt valódi lelki befelé fordulást és megtisztulást kíván tőlünk. Ha ezt el tudjuk fogadni, akkor már hálát is tudunk adni érte: „*a megpróbáltatásokkal is dicsekszünk, mivel tudjuk, hogy a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot*” (Róm 5,3).

Különösnek hathat Aquinoi Szent Tamás gondolata, de vegyük fontolóra szavait: „*a bölcsesség ajándéka édessé teszi, ami keserű, és pihenéssé teszi, ami fárasztó*”. Ahogy egy tapasztalt, idős szerzetes írta más szavakkal: „*Bizonyos értelemben még a hatalmas tragédiákban is felfedezhetjük Isten édességét. Isten nézőpontjából valamiképpen minden rendben van.*”

Talán meghökkentőek ezek a szavak, de igazak. A félelem, az aggodalom, a szorongás, a pánik sehova nem vezet. Ezek az érzelmi és lelki állapotok beszűkítik a tudatot, a gondolkodást, az emberi szabadságot és személyiségünket. Sokan most talán azt hiszik, Isten megbünteti az emberiséget a vétkei miatt. Ez tévedés. Jézus Krisztus épp azért jött, hogy ezt tisztázza és kiengesztelje az Atyát. Ez a kiengesztelődés megtörtént a kereszten (Róm 5,11). Még ha a biblikus szövegek használják is Isten büntetésének allegorikus képét (pl. Zsolt 6,2), tudnunk kell, hogy Isten senkit soha nem büntet ilyen módon.

A nehézségek és megpróbáltatások sokkal inkább akadályok, amiket türelemmel és békességgel elviselve, leküzdve bekerülhetünk az isteni szeretet és élet benső terébe. Ezért van szükség megtérésre. Nem azért, hogy a vész idején megússzuk a büntetést – ez csak valami számító magatartás lenne –, hanem, hogy helyreállítsuk az Istennel való mély és személyes viszonyunkat, ami minden nehézség idején békét, nyugalmat és rendíthetetlen bizalmat ad nekünk. Amire most igazán szükség van, az az őszinte Isten felé fordulás és a hit. A fűgéről szóló példabeszéd arra buzdít, hogy változtassuk meg a gondolkodásunkat, az életvitelünket és gondolkodásunkat alakítsuk Isten gondolkodásmódjához. Most ennyi a feladatunk, s ha ezt a kicsinek tűnő, de valójában nehéz és igazán böjti lépést meg tudjuk tenni, akkor a legtöbbet tettük. Imádkozzunk közösségünkért, a világ megtéréséért, a hit megújulásáért. Ámen.

„Bízzatok, én vagyok, ne féljete!” (Mt 14,27)

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának Elnöksége a koronavírus kapcsán imafelhívásra buzdítja a tagegyházak híveit: Jézus jelenléte arra biztat bennünket, hogy ne féljünk, Őt hívjuk segítségül.

Imádság

Mennyi Édesatyánk, örök Isten! Hozzád imádkozunk a nehézségek közepette segítségért, irgalomért és gyámolításért. Kérünk téged az orvosok és ápolók szolgálatáért; felelős vezetőinkért, hogy tőled kapjanak erőt és bölcsességet minden döntésükben. Kérünk téged népünk fegyelmezettségéért, hogy türelemmel elfogadjuk és betartsuk a hatósági rendelkezéseket; hogy ne veszítsük el nyugalmunkat és benső békénket. Imádkozunk Európáért, az egész világért. Kérünk, tekints irgalommal a megbetegedettekre; bocsásd meg azok bűneit, s adj örök világosságot azoknak, akik megtértek hozzád. Kérünk, Istenünk, soha ne feledjük el szeretett Fiad szavait: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete”. Ámen.